

Arrest

nr. 348 952 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 oktober 2018 wordt er ten aanzien van verzoekende partij een administratief rapport wegens illegaal verblijf opgesteld. Dezelfde dag besluit verwerende partij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2 Op 30 mei 2019 maakt verzoekende partij opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport en dit opnieuw omwille van illegaal verblijf. Op 31 mei 2019 wordt verzoekende partij opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3 Op 5 juni 2019 wordt een administratief rapport opgesteld ten aanzien van verzoekende partij. Ditmaal is er onder meer sprake van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (verkoop van cocaïne). Op 6 juni 2019 wordt zij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en van haar vrijheid beroofd en overgebracht naar de gevangenis van Luik.

1.4 Op 2 september 2019 wordt verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Luik veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 4 maanden. Op deze dag wordt verzoekende partij in vrijheid gesteld en bevolen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt haar een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*).

1.5 Op 23 oktober 2019 wordt ten aanzien van verzoekende partij wederom een administratief rapport opgesteld waarbij onder meer feiten van poging tot diefstal aangehaald worden. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.6 Op 28 december 2019 wordt een administratief rapport opgesteld ten aanzien van verzoekende partij wegens haar illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.7 Op 2 februari 2020 maakt verzoekende partij opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport wegens illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 nogmaals herbevestigd.

1.8 Enkele luttele dagen later maakt verzoekende partij op 9 februari 2020 het voorwerp uit van een administratief rapport wegens haar illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.9 Op 6 augustus 2022 wordt ten aanzien van verzoekende partij een administratief rapport opgesteld omwille van haar intussen meer dan bekende illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.10 Op 18 augustus 2022 wordt verzoekende partij wederom in illegaal verblijf aangetroffen en wordt een administratief verslag in deze zin opgesteld. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod voor 3 jaar van 2 september 2019 herbevestigd.

1.11 Op 9 september 2022 wordt het illegaal verblijf van verzoekende partij vastgesteld en wordt een administratief dossier in deze zin opgesteld. Op dezelfde dag wordt verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12 Verzoekende partij maakt op 23 oktober 2022 wederom het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf. Op deze dag wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 herbevestigd.

1.13 Op 14 januari 2023 wordt er opnieuw een administratief rapport opgesteld omwille van het illegaal verblijf en dit nadat zij op heterdaad betrapt werd bij een vechtpartij op de openbare weg. Op deze dag wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 herbevestigd.

1.14 Verzoekende partij maakt op 4 april 2023 het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf en dit wederom nadat zij op heterdaad betrapt werd bij een vechtpartij op de openbare weg. Op deze dag wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 herbevestigd.

1.15 Op 6 juli 2023 maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf. Op deze dag wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2022 herbevestigd.

1.16 Verzoekende partij maakt op 20 september 2023 het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf en dit omwille van moeilijkheden op een adres te Aalst. Verzoekende partij op dezelfde dag bevolen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en er wordt haar een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*).

1.17 Op 26 februari 2025 wordt verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en van haar vrijheid beroofd in de gevangenis van Dendermonde, wegens poging tot doodslag omwille van feiten gepleegd op 11 juli 2024:

1.18 Op 10 juni 2025 wordt verzoekende partij bevolen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt haar een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor 3 jaar opgelegd waarna zij op 11 juni 2025 in vrijheid wordt gesteld.

1.19 Reeds op 5 augustus 2025 maakt verzoekende partij wederom het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf waarna op dezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 juni 2025 worden herbevestigd.

1.20 Op 9 oktober 2025 maakt verzoekende partij alweer het voorwerp uit van een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf en dit na de melding van overlast waarna op dezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 juni 2025 worden herbevestigd.

1.21 Op 31 oktober 2025 wordt er ten aanzien van verzoekende partij wederom een administratief rapport omwille van haar illegaal verblijf opgemaakt waarna op dezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 juni 2025 worden herbevestigd.

1.22 Op 21 november 2025 wordt verzoekende partij van haar vrijheid beroofd en overgebracht naar de gevangenis van Dendermonde. Daar wordt zij op 6 januari 2026 gehoord. Verzoekende partij vult in het Arabisch, een vragenlijst hoorrecht in, die zij ook ondertekent.

1.23 Op 5 februari 2026 wordt verzoekende partij bij vonnis van de Strafvtoeringsrechtbank te Gent onder voorwaarden vrijgesteld.

1.24 Op 19 februari 2026 wordt verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt bestreden in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze procedure is gekend onder rolnummer 361.994.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [B.]

Voornaam: [M.]

Geboortedatum: [...]

Nationaliteit: Tunesië

ALIAS: [B.], [Me.], geboren op [...], van onbepaalde nationaliteit; [Bo. A.], , geboren op [...].te Elmhamdia, onderdaan van Tunesië; [Bo. M.], geboren op [...], van onbepaalde nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 02.09.2019 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden + 1 maand gevangenisstraf met 3 jaar uitstel door de correctionele rechtbank van Luik voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Op 10.06.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf waarvan 18 maanden met 5 jaar uitstel door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor doodslag, poging tot misdaad.

Op 11.07.2024 werd er een steekpartij gemeld aan het Jaagpad te Aalst. Ter plaatse troffen de verbalisanten een groepje jongen aan waaronder het slachtoffer [F. K.] die hevig aan het bloeden was aan zijn hoofd. Er zou een steekpartij hebben plaatsgevondentussen [F. K.] en betrokkene. [F. K.] werd overgebracht naar het OLV ziekenhuis alwaar een snijwonde aan het hoofd (+/- 10 cm) en twee snijwonden (ter hoogte van de duimbasis) aan de handen werden vastgesteld. Er werd een medisch attest gevoegd waarin het slachtoffer van 11.07.2024 tot en met 14.07.2024 arbeidsongeschikt werd verklaard. De feiten zijn bijzonder ernstig. Betrokkene haalde – naar eigen zeggen omwille van een discussie over een cannabisdeal – een mes

tevoorschijn en stak daarbij meermaals in de richting van het hoofd van het slachtoffer waarbij het slachtoffer afweerwonden opliep aan de handen en een grote snijwonde aan het hoofd. Het is zeer verontrustend om vast te stellen met welk sprekend gemak betrokkene tijdens een conflict een mes bovenhaalt om zijn opposant verwondingen toe te brengen die potentieel dodelijk waren. Dit getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid en van een verregaand gebrek aan normbesef waartegen de maatschappij moet worden beschermd. Door met een mes op een dergelijke wijze uit te halen betoode betrokkene een manifest gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.06.2025. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft op 05.08.2025 een formulier hoorrecht ingevuld waarin hij verklaarde dat hij geen slachtoffer is van mensenhandel. Hij verblijft sinds juli 2021 in België. Hij verklaarde in België te zijn omwille van problemen met zijn familie in Tunesië omtrent geldzaken. Hij heeft geen verzoek om internationale bescherming ingediend in België of in een ander Europees land. Hij wil niet terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn zoon in België, namelijk [V. D. P. A.][V. D. P. A.]. Zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië en België. Hij heeft geen medische problemen. Hij heeft sinds 8 maanden een relatie in België met Myriam. Hij kent haar familienaam of adres niet. Hij heeft familie in België, namelijk zijn tante [V. B.], wonende te Denderleeuw. Zijn hele familie woont nog in zijn land van herkomst.

Zijn zoon, [V. D. P. A.] (° 12.08.2023), woont bij zijn moeder, [V. D. P. L.], te Aalst. Tijdens zijn laatste gesprek met een terugkeerbegeleider op 22.01.2026 verklaarde hij een kind in België te hebben, maar er niets meer wil mee te maken hebben. Hij verklaart dat hij wil terugkeren naar Tunesië. Over zijn tante zegt hij 1 jaar bij haar gewoond te hebben, maar dat hij sinds zijn relatie en zijn kind geen contact meer heeft met haar.

Zoals de betrokkene zelf verklaarde wenst hij terug te keren naar zijn land van herkomst, ondanks het feit dat hij hier een kind heeft. In ieder geval merken we op dat, om een voldoende graag van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder bescherming van artikel 8 EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren ("Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto ties" EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Josph Grant v Verenigd Koninkrijk, §30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader van het kind heeft erkend, de bijdrage tot het zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement, van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Zowel uit zijn verklaringen als het feit dat de betrokkene nooit heeft het kind proberen te erkennen en zijn verblijf te regulariseren, kunnen we afleiden dat de betrokkene geen interesse heeft voor zijn minderjarige kind.

Bovendien benadrukt het Hof in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Ter beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, dient onderzocht te worden of de aanwezigheid van betrokkene onontbeerlijk is om het welbevinden en de verdere ontwikkeling

van het kind in België te verzekeren. Gelet dient te worden op de specifieke situatie van betrokkene met het geldende inreisverbod en de inschatting van het potentieel gevaar van betrokkene voor de openbare orde.

Uit de analyse van het dossier blijkt dat de zorg over het kind – zowel wat betreft de fysieke veiligheid als de psychoaffectieve integriteit – reeds van bij de geboorte en in de daaropvolgende periode geconcentreerd is rond de moeder en haar sociale omgeving.

Het bestaan van een beschermwaardig gezinsleven met zijn partner en kind in de zin van artikel 8 EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn tante op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Uit de omstandigheid dat betrokkene over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij zijn tante kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn tante worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 08.10.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 10.06.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 02.09.2019 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden + 1 maand gevangenisstraf met 3 jaar uitstel door de correctionele rechtbank van Luik voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Op 10.06.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf waarvan 18 maanden met 5 jaar uitstel door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor doodslag, poging tot misdaad.

Op 11.07.2024 werd er een steekpartij gemeld aan het Jaagpad te Aalst. Ter plaatse troffen de verbalisanten een groepje jongen aan waaronder het slachtoffer [F. K.] die hevig aan het bloeden was aan zijn hoofd. Er zou een steekpartij hebben plaatsgevonden tussen [F. K.] en betrokkene. [F. K.] werd overgebracht naar het OLV ziekenhuis alwaar een snijwonde aan het hoofd (+/- 10 cm) en twee snijwonden (ter hoogte van de duimbasis) aan de handen werden vastgesteld. Er werd een medisch attest gevoegd waarin het slachtoffer van 11.07.2024 tot en met 14.07.2024 arbeidsongeschikt werd verklaard. De feiten zijn bijzonder ernstig. Betrokkene haalde – naar eigen zeggen omwille van een discussie over een cannabisdeal – een mes tevoorschijn en stak daarbij meermaals in de richting van het hoofd van het slachtoffer waarbij het slachtoffer afweerwonden opliep aan de handen en een grote snijwonde aan het hoofd. Het is zeer verontrustend om vast te stellen met welk sprekend gemak betrokkene tijdens een conflict een mes bovenhaalt om zijn opposant verwondingen toe te brengen die potentieel dodelijk waren. Dit getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid en van een verregaand gebrek aan normbesef waartegen de maatschappij moet worden beschermd. Door met een mes op een dergelijke wijze uit te halen betoode betrokkene een manifest gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.25 Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekende partij een inreisverbod opgelegd voor een duur van acht jaar. Deze beslissing wordt bestreden in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) Deze procedure is gekend onder rolnummer 361.974.

1.26 Op 19 februari 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 7 april 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend. In deze nota heeft verwerende partij zich verzet tegen een behandeling bij de louter schriftelijke procedure en dit op basis van de bepalingen van artikel 39/73-2 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.2 Er is geen sprake van een synthesememorie.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken. Zij zou niet kunnen terugkeren omwille van haar duurzame relatie die zij in België onderhoudt en verwijst naar wat zij reeds ontwikkelde ten aanzien van de gevorderde nietigverklaring. Zij wijst op het feit dat haar band met haar beweerde partner en kind verbroken zou worden, daarnaast zou haar dagelijks leven in België waar zij goed geïntegreerd zou zijn door elkaar gehaald en worden haar sociale banden in de praktijk verbroken worden. Bovendien zou er sprake zijn van emotionele en psychologische schade vermits verzoekende partij in angst en onzekerheid leeft. In dit kader wijst zij er ook nog op dat zij een inreisverbod bekomen heeft van acht jaar.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel. Dit middel wordt als volgt uit één gezet:

“II. IN RECHTE - MIDDELEN TOT SCHORSING EN NIETIGVERKLARING

II.1 VOORAFGAAND: AANGAANDE DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

II.1.1 *Ratione temporis*

Gezien de bestreden beslissing werd genomen op 19 februari 2026 en aan verzoeker werd betekend daags nadien op 20 februari 2026 en er een beroepstermijn van 30 dagen geldt, kan er geen twijfel over bestaan dat dit verzoekschrift tijdig ingediend werd.

II.1.2 *Belang*

Verzoeker heeft er alle belang bij om huidig verzoekschrift in te dienen, gezien het feit dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van oa. artikel 8 EVRM.

II.2 TEN GRONDE

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring voor:

Eerste middel: schending hoorrecht

1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45).

In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd niet de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op enige daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Er was geen tolk aanwezig.

Verzoeker zijn hoorrecht werd geschonden.

Het middel is gegrond."

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. Zij ontwikkelt daarbij volgend middel:

"(...)

De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van artikel 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang" (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij voor dat "een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt".

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker daadwerkelijk heeft onderzocht.

Hij leerde hier mevrouw [I. K.] kennen met wie hij reeds enige tijd een liefdesrelatie heeft.

De relatiebewijzen liggen voor.

Zij wonen samen aan de ...[.].

Verzoeker had voorheen een liefdesrelatie met mevrouw [L. V. D. P.].

Uit deze relatie werd een zoon geboren:

- [A. V. D. P.], geboren op 12 augustus 2023 in het ASZ te Aalst

Adam bezit de Belgische nationaliteit woont actueel bij zijn moeder te Aalst.

Verzoeker heeft zijn zoon – door detentie en administratieve moeilijkheden – op vandaag nog niet erkend.

Hij heeft echter de intentie om zijn zoon te erkennen en hiertoe de nodige stappen te zetten.

Verzoeker verwacht ook dat moeder [L. V. D. P.] zal instemmen met de erkenning.

Er bestaan foto's van verzoeker en Adam.

Hij was ook aanwezig bij diens geboorte.

Verzoek heeft tot +/- 7 maanden na de geboorte van zijn Adam samengewoond met diens moeder.

Beschermenswaardige relaties en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt wel degelijk aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Indien verwerende partij een grondig individueel onderzoek had gevoerd was zij op de hoogte van het bestaande gezin- en familieleven van verzoeker, waardoor zij dit bij het nemen van de bestreden beslissing verder in concreto diende te beoordelen op basis van een individueel onderzoek.

Dit individueel onderzoek werd hoegenaamd niet gevoerd.

DVZ heeft in de bestreden beslissing geen minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Zij heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens liefdespartner en zoon door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de verzoeker en zijn liefdespartner en zoon zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

Het middel is gegrond.

III. MOEILIK TE HERSTELLEN NADEEL

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoeker is niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar slechts dat een risico voor zulks bestaat.

Verzoeker meent dat hij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en dit omdat hij wel degelijk een duurzame liefdesrelatie heeft met mevrouw [I. K.].

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en onder II. IN RECHTE: MIDDELEN TOT SCHORSING EN NIETIGVERKLARING, en de inhoud hiervan onder dit onderdeel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing bezorgt verzoeker meerdere moeilijk te herstellen ernstige nadelen.

De moeilijk te herstellen nadelen, die samenhangen met de bestreden beslissing, zijn voor verzoeker minstens de volgende:

- *De band tussen verzoeker en zijn liefdespartner [I. K.] zal worden doorgeknipt alsook tussen verzoeker en zijn zoon [A. V. D. P.]*

De uitvoering van de bestreden beslissing maakt een einde aan het doorgedreven contact tussen verzoeker en voormelde personen

- *De banden met België (inbegrepen de banden van een privé- en gezinsleven zoals een netwerk van vrienden en kennissen die worden beschermd door art. 8 E.V.R.M.) worden in de praktijk doorgeknipt. Verzoeker woont reeds enige tijd ononderbroken in België en heeft zijn leven hier al goed uitgebouwd.*

- *Psychologische en emotionele schade. Momenteel leeft verzoeker in angst en onzekerheid. Daar waar hij terecht hoopt dat uit alles zal blijken dat alles oprecht is, zal de uitvoering van de bestreden beslissing een emotionele en psychologische schade teweegbrengen, die finaal onherstelbaar dreigt worden, indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Dat de rechten op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven fundamenteel zijn. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen*

Aangezien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat in de uitvoering van de beslissing en de facto uitwijzing van verzoeker ALSOOK uit het feit dat verzoeker gelet op het inreisverbod van 8 jaar niet zal kunnen terugkeren."

4.2 Vermits verzoekende partij de bestreden beslissing eigenlijk ook inhoudelijk bekritiseert, voert zij doorheen haar beide middelen ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.3 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.4 De bestreden beslissing, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), werd gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt met name bepaald dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;".

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort bij haar arrestatie. Verzoekende partij betwist deze vaststelling en het daaruit volgende motief ook helemaal niet. Blijkens de gegevens die vervat liggen in het administratief dossier lijkt dit ook onmogelijk.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, met

name omdat zij onder meer door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet opgeschort of opgeheven is. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

4.5 Op basis van artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 5° wordt er haar eveneens geen termijn gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Verzoekende partij betwist deze motieven en haalt geen enkel argument aan tegen deze vaststellingen.

4.6 Verzoekende partij merkt in haar eerste middel op dat zij onvoldoende gehoord zou zijn en dat zij onvoldoende haar persoonlijke situatie heeft kunnen schetsen alvorens er overgegaan werd tot het nemen van de bestreden beslissing. Daarvoor beperkt zij zich nagenoeg volledig tot een theoretisch betoog en geeft zij enkel concreet mee dat er geen tolk aanwezig was bij haar gehoor.

De Raad stelt zich allereerst de vraag naar het belang van verzoekende partij om een dergelijk betoog überhaupt aan te voeren en ter zitting bevestigt verzoekende partij niet langer aan te dringen op dit onderdeel van haar middel. Uit het administratief dossier blijkt immers uitdrukkelijk dat verzoekende partij wel degelijk gehoord werd alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verzoekende partij werd zelfs tweemaal gehoord voor deze beslissing en dit op 6 januari 2026 en 22 januari 2026. Dit verhoor gebeurde telkens in het Arabisch en verwerende partij droeg zorg voor een vertaling naar het Nederlands. Telkens heeft verzoekende partij concreet geantwoord op de vragen die aan haar gesteld werden en op geen enkel moment heeft verzoekende partij te kennen gegeven dat zij niet bij machte was op de vragen te antwoorden of de inhoud van de vraagstelling niet te begrijpen.

De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoekende partij in het verleden herhaaldelijk gehoord werd voor de verschillende bevelen en inreisverboden die zij reeds kreeg en daarbij ook vaak in het Frans communiceerde. Ook uit de opsluitingsfiche blijkt dat verzoekende partij de Franse taal beheerst en zich hiervan bedient. Daarbij blijkt nergens uit dat zij deze taal onvoldoende zou beheersen en de draagwijdte van een gesprek in deze taal niet zou bevatten derwijze dat de bijstand van een tolk nodig zou zijn om te antwoorden op, dan ook nog eens al bij al eenvoudige, vragen verbonden aan haar concrete situatie. Bovendien herhaalt de Raad dat zij voor de laatste gelegenheden tot hoorrecht in de mogelijkheid gesteld werd in het Arabisch te antwoorden wat zij ook deed.

De Raad merkt daar ten overvloede nog bij op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke eventuele onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot verlies van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij kan al evenmin elementen aanbrengen die het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat hij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet of naar haar mening onvoldoende werd gehoord.

Dit argument faalt dan ook volledig, zowel in feite als in rechte.

4.7 Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar gezinsleven zijnde haar relatie in België en de band met haar minderjarig kind, leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat deze elementen wel degelijk in rekening werden gebracht. Het is voor beide elementen merkwaardig dat verzoekende partij deze opwerpt. Immers wanneer zij in januari 2026 gehoord wordt door een terugkeerbegeleider geeft zij aan geen contact te hebben met haar kind en dit ook absoluut niet te wensen. Met name werd er ten aanzien van dit kind ook op geen enkele wijze enige (juridische) verwantschapsband aangetoond met het kind en het voornemen van verzoekende partij om dit te doen waarbij zij, *dixit* haarzelf, geen bezwaar verwacht van de moeder van haar kind is al evenmin voldoende om vast te stellen dat er sprake zou zijn van een aangetoonde band met het kind. Daarnaast zou zij ongeveer een achttal maanden een relatie hebben met een zekere M. waarvan zij de naam of het adres niet kent. Vreemd genoeg wordt er in het verzoekschrift gesproken over een partner die I. K. zou heten en dus absoluut niet de persoon betreft, zo die er al zou zijn, die zij voorheen ter sprake bracht. Blijkbaar is verzoekende partij zelf ook niet bijster op de hoogte van welke relatie(s) zij nu precies onderhoudt of zou onderhouden. Deze beide elementen hebben verzoekende partij ook niet tegengehouden om op 16 januari 2026 uitdrukkelijk te vragen om vrijwillig te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat en om welke redenen de verwerende partij op dit vlak onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld in het licht van het opgelegde inreisverbod wat zij gelet op het voorgaande niet doet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu beschikte verzoekende partij nooit over enig verblijfsrecht en werd zij zelfs herhaaldelijk geïnterpelleerd omwille van haar illegaal verblijf en bevolen om het grondgebied te verlaten. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland, zo hier sprake van zou zijn, vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven dat zij beweert te hebben maar op geen enkele wijze ook maar enigszins aangetoond wordt op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

4.8 Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België (als hier al sprake van zou zijn) een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Waar verzoekende partij van mening is dat zij haar leven hier te lande heeft opgebouwd en goed geïntegreerd is, wijst de Raad eenvoudigweg naar de feitelijke uiteenzetting bij aanvang van huidig arrest waaruit blijkt dat er van enige integratie in de Belgische samenleving overduidelijk op geen enkele wijze sprake is. Voor wat haar zoon in België betreft, kan de Raad enkel maar vaststellen dat er hoogstens sprake zou zijn van een wil tot erkenning van dit kind. Hiertoe zijn echter nog geen stappen gezet en de juridische verwantschap tussen haarzelf en het beweerde kind is dan ook op geen enkele manier op heden aangetoond. In tegenstelling tot wat verzoekende partij eerder aanhaalde, zou de moeder van het bewuste kind zich intussen verzetten tegen deze erkenning en is er, zoals reeds aangehaald, ook geen enkel spoor van een procedure die in deze zin zou zijn aangevat. Dit element kan dan ook op geen enkele manier het afleveren van een beslissing, zoals deze welke op heden bestreden wordt, tegenhouden.

4.9 Verzoekende partij voert in haar tweede middel dan wel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar onthoudt zich behoudens een loutere vermelding van dit artikel van een nadere uiteenzetting op dit vlak.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, (oud) van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.10 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn bijgevolg als ongegrond af te wijzen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------